

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ.
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰουνίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 26

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 211.)

Ἐν ᾧ ὅλοι τὸν ἐνόμιζαν νεκρὸν πρὸ πολλοῦ, ὁ κόμης ἐγήρασκεν εἰς τὰ βᾶθη τῶν βουλγαρικῶν εἰρκτῶν, μὴ ἀναμένων τὸ τέλος τῆς αἰχμαλωσίας του καὶ τῶν δεινῶν τοῦ εἰρή συγχρόνως μετὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, — ὅταν μία συνωμοσία ἐξεθρόνισε τὸν ἐχθρόν του καὶ ἀπέδωκεν αἰφνης τὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους.

Ὁ Βωδουῖνος ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων καὶ δυσχερειῶν ὑπὸ τὸ ταπεινὸν ἔνδυμα ἀπλοῦ προσκυνητοῦ, διέσχισε τὸ βασίλειον καὶ ἦλθε νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην ἀπὸ τὸν ἐπικυρίαρχόν του, καλῶς γνωρίζων ὅτι ἡ θυγάτηρ του Ἰωάννα δὲν θά τον ἀνεγνώριζε προθύμως, καὶ θὰ ἤρνεϊτο βεβαίως νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ Κράτος του.

Ἐίχεν ἀποφασίσῃ νὰ ταμῶσῃ τὸν Βασιλέα εἰς Ρήμας, ὅπου μεταξὺ τῶν εὐγενῶν, τῶν συνελθόντων διὰ τὴν στέφιν, θὰ εὕρισκοντο καὶ πολλοὶ παλαιοὶ τοῦ φίλοι, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἰωάννης Βριέννης, ὁ φίλτατός του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη μετὰ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ τον παρουσίασεν εἰς τὴν Ἀντιβασίλισσαν, ὑποστηρίξας ἐκθύμως τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ ἐγγόνου του δικαίας ἀξιώσεις του. Ἡ Λευκὴ τῆς Καστίλλης ἐγνώριζε τὴν κόμησσαν Ἰωάνναν ὡς κακὴν σύζυγον καὶ κακὴν θυγατέρα, ἐξήτασε δὲ μετὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς τοῦς τίτλους τοῦ νεαροῦ Γκυ τῆς Δαμιπέρρης, καὶ τοὺς ἐπεκύρωσεν.

Ὁ καρδινάλιος Ἀγαθάγγελος, ἀνὴρ συνετὸς καὶ εὐσεβής, ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου νὰ καλέσῃ μερικὸς εὐγενεῖς καὶ ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι εἶχον γινώ-

ρίσῃ ἄλλοτε τὸν κόμητα Βωδουῖνον καὶ νὰ τοῖς τον παρουσιάσῃ. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις των ἀπήντησε τόσον καλῶς, τοῖς ὑπενθύμισε τόσα ἰδιόπερα περιστατικὰ τῆς νεανικῆς ζωῆς των, ὥστε οὐδεμία ἔμεινε πλέον ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτοτητός του.

Οἱ Φλαμανδοί, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τόσα ἤδη ἔτη ἠνεῖχοντο ἀκουσίως τὴν ἀνυπόφορον καὶ μισητὴν τυραννίαν τῆς κομήσσης Ἰωάννας, ἀεγνώρισαν ὀλοφύχως τὸν ἀρχαῖόν των κόμητα, ἡγεμόνα ἐνάρετον, προσηγῆ, ἀγαθὸν καὶ δίκαιον, τοῦ ὁποῖου

εἶχον διατηρήσῃ γλυκεῖαν τὴν ἀνάμνησιν. Καὶ ὁ γηραιὸς Αὐτοκράτωρ ἐπέστρεψε καὶ εἰς ἡλθεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὰ κράτη του, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του Μαργαρίτας καὶ τοῦ ἐγγόνου του Γκυ, ἐν τῷ μέσῳ γενικοῦ καὶ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Ὅκτὼ ἔτη μετὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα διηγήθημεν, λαμπρὰ συνοδεία ἤκολούθει τὴν ἀπὸ Ἀδινῶν εἰς Αἰξὸδόν.

Ἦτο ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σένσης, μεταβαίνων εἰς τοῦ κόμητος τῆς Προβηγγίας, ὅπως ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του Μαργαρίτας διὰ τὸν εἰσασετὴ τότε Βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον Θ'.

Πολυάριθμον καὶ ἐκλεκτὸν ἐπιτελεῖτον συνῴδευε τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἄρχοντα, πρὸς τιμὴν του καὶ συγχρόνως πρὸς τιμὴν τῆς ἡγεμονόπουδος, «τοῦ ὡραϊοτέρου μαργαρίτου τοῦ στέμματος τῆς Γαλλίας.»

Δύο ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν τελευταῖοι καὶ ἔμενον πολὺ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐστομάτων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, πότε διὰ νὰ ἀναγνώρισουν καμμίαν τοποθεσίαν, πότε διὰ νὰ ἀνακρίνωσιν καμμίαν ἀνάμνησιν.

— Νά, Γωλιτέρε, ἐδῶ ἀπαντήσαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ μητέρα μου . . . θυμᾶσαι;

— Νά, ὁ ἐλαιὼν, ποὺ στάθηκα καὶ γύρισα πίσω, νὰ ἰδῶ γιὰ τελευταία φορὰ τὸ εὐμορφὸ πρόσωπο τῆς Γλυκερίας . . . Τώρα περὶ θὰ εἶνε μεγάλη . . . σωστὴ γυναίκα . . . καὶ ποῖος ξέρει μὴν εἶνε τώρα καὶ πανδρευμένη μετὰ παιδιὰ . . .

«Ἡ Γλυκερία, σθηριζομένη εἰς τὸν βραχιονά του.» (Σελ. 218, σελ. 6')

Και ὁ ὁμιλῶν οὕτω, κατέπνιξε στεναγμόν.

— Καί γιατί νά μὴν ἔλθῃς ποτὲ νά τὴν ἰδῇς ;

— Ἐπρεπε τότε νά χωρισθοῦμε, καὶ καθὼς εἶπεν ἡ γρῆς Μάγδα, «οὔτε 'στὴ ζωῇ, οὔτε 'στὸ θάνατο !»

— Καλέ μου Γωλιτέρ !

— Ὅπωςδὴποτε εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἐδόθη εὐκαιρία νά ἔλλωμεν ἐδῶ ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια... φθάνει μόνον νά μὴν ἰδῶ τὴν Γλυκερίαν κυρίαν Οὐγονέτου... αὐτὸ θά με δυσηρέσκει πολὺ, μὰ πάρα πολὺ !

— Θὰ ἐπρωτιμοῦσες ἴσως νά τὴν ἰδῇς κυρίαν Γωλιτέρου !

— Ναί' ἀλλὰ πῶς ; «τὸ πεπρωμένον διαφυγεῖν ἀδύνατον», καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι καταδικασμένος νά νυμφευθῶ κάποιαν βασιλίσσαν ! ἀπῆντησεν ὁ πιστὸς ἱπποκόμος μὲ κωμικὴν ἐγκαρτέρησιν.

— Καὶ ὅμως ἔγινες μιὰ φορὰ Βασιλεύς, θυμᾶσαι ;

— Ἀκούς λέει ! ἐδῶ εἰς τὴν Πουρριέρην' νά καὶ τὸ κτήμα τῆς κυρίας Γερβότου, τὸ βλέπεις ἐκεῖ - κάτω ; . . . Μπα ! μπα ! πλῆθος ἔρχεται εἰς προὔπαντησίν μας...

— Τί εἶνε πάλι αὐτό ;

— Ἡ πομπὴ τῆς Πρωτομαγιάς' ἐξέλασες ὅτι σήμερα εἶνε πρώτη Μαΐου ; Κραυγαὶ διάτοροι καὶ ἐπανειλημμένα «Ζήτω ἡ Βασιλίσα ! » ἐπεκύρυσαν τὴν ἐξήγησιν ταύτην.

— Καλὸς οἰωνὸς διὰ τὴν ἀποστολὴν μας, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, παρτάσσων τὴν ἀκολουθίαν του. Δὲν εἶνε βέβαια ἡ Βασιλίσα τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε εἶνε μιὰ Βασιλίσα καὶ τῇ ὀφείλομεν χαίρεισμον εὐσέβαστον.

Οἱ εὐγενεῖς τοῦ Βορρά παρετήρουν περιέργως τὸ νέον δι' αὐτοὺς θέαμα.

Ἐξαίφνης, ἀναφώνησις χαρᾶς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς τῶν συντρόφων τῶν :

— Ἡ Γλυκερία ! εἶνε ἡ Γλυκερία !

Ἡ νεὰ Βασιλίσα, ἐστεμμένη διὰ ῥόδων, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἱππῆα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκύτταζε χάσκων.

Ἦτο τόσον ὡραία, τόσον χαρίεσσα ὑπὸ τὸν κεντητὸν τῆς πέπλου καὶ τὴν αἴγλην τῶν εἰκοσιν ἐτῶν τῆς, ὥστε ὁ Γωλιτέρος ἐδίσταζεν ἀκόμη νάναχνωρίσῃ τὴν μικρούλαν— ἂν καὶ ὡραίαν ἀπὸ τότε, — ἡ ὁποία ἤκουε τὰ παραμῦθια τῆς γραίας Βερονίκης, καθημένη πλησίον του εἰς τὸ μικρὸν σκαμνίον...

Κ' ἐκείνη, τεταραγμένη, συγκινημένη, δὲν ἐτόλμα νά ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν εἶλον τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε τῇ εἶχεν ὑποσχέσθαι ὅτι θὰ ἤρχετο νά τὴν πάρῃ μ' ἕνα ὡραῖον κέλητα !

Καὶ ὅμως !

Ἦδὲ ὁ Γωλιτέρος εἶχεν ἀφιππεύσῃ, καὶ ἔτρεχε πρὸς βραχύσωμον γέροντα μὲ λευκὴν γενειάδα, ἀλλὰ μὲ βλέμμα ζωηρὸν ἀκέρη καὶ σπινθηροβόλον.

— Κύρ Λανσάκη ! ἀγαπητέ μου κύρ Λανσάκη !

— Μπα ! ὁ κατεργάρας ὁ Γκύ ! Δὲν ἀπέθανες λοιπόν ;

— Ὅχι δά' ποῖος σᾶς εἶπε αὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα ;

— Ὁ ἀνεψιός μου ὁ Οὐγονέτος.

— Ὁ Οὐγονέτος ; Μπρὲ τὸ διάβολο !

Συγχρόνως ἀκρίπτει καὶ ὁ νεαρὸς κόμης' ἡσπασθὲν ἐγκαρδίως τὸν πρῶτον μάστορὴν του, ἐχαιρέτισε τὴν Γλυκερίαν φιλοφρόνως, ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὸν ἱπποκόμον του μέχρι τῆς ἐπαύριον, — πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ τελευταίου τούτου, — καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ὁ Ραυμόνδος Βερανζέρως, ὁ κόμης τῆς Προβηγγίας, ἐδόθη μὲ μεγάλας τιμὰς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βασιλέως, καὶ τοῖς ἐπαρυσίας τὴν ὡραίαν, τὴν συνετήν καὶ εὐσεβὴ θυγατέρα του. Τοὺς ἐφιλοξένησεν εἰς τὸ ἀνάκτορόν του καὶ συνελέγχθη μὲθ' ὧλων, ἰδιαιτέρως δὲ μετὰ τοῦ νεαροῦ ἄρχοντος τῆς Δαμπιέρρης, ὁ ὁποῖος τὸν κατέπληξεν ὁμιλῶν περὶ τῆς χώρας του μὲ τόσῃ γνῶσιν.

— Μὰ πῶς ; τὸν ἠρώτησεν ἡλθατε καὶ ἄλλην φορὰν ἐδῶ ;

— Ἄν ἦλθα ; δεκαπέντε χρόνια τῆς ζωῆς μου ἐπέρασα ἐδῶ, κύριε Κόμη !

— Καὶ πῶς δὲν σας εἶδα ποτὲ εἰς τὴν αὐλὴν μου ;

— Ἐγὼ ὅμως σᾶς εἶδα πολλάκις εἰς τὸ ἐργαστήριόν μας, καὶ φορεῖτε ἀκόμη ἐν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐστόμωσα ἐγὼ ὁ ἴδιος. . .

— Τί λέτε ;

— Μάλιστα' ἤμουν τότε μαθητευόμενος ὀπλοποιὸς εἰς τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς ὑπηκόου σας, τοῦ Μάττρο-Λανσάκη.

— Ἄ, ναί, ἤκουσα κάποτε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα ὅτι σεῖς εἶσθε ὁ ἥρωας τῆς.

Τὴν ἐπαύριον, ἅμα τῇ αὐγῇ, ὁ Γκύ μετέβη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ πιστὴ θεράπεινα, τὴν ὁποίαν τόσον καιρὸν ὠνόμαζε μάμμην του.

Ὁ Γωλιτέρος τὸν εἶχε προλάβῃ' ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνος. Ἡ Γλυκερία, στήριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του, ἀνήρτα εἰς τὸν ταπεινὸν ξύλινον σταυρὸν, τὸν ῥόδιον στεφάνον τῆς Βασιλίσσης Πρωτομαγιάς. Ἀναγνωρίσας μακρόθεν τὸν κύριόν του, ὁ καλὸς ἱπποκόμος προσέτρεξε περιχαρῆστατος.

— Με τὴν ἄδειάν σας, Ἐκλαμπρότατε, σᾶς παρουσιάζω τὴν σύζυγόν μου, εἶπε, τὴν ἀγαπητὴν μου Γλυκερίαν, ἡ ὁποία μ' ἐπερίμενε ὑπομονητικῶς, μολοντὶ ὁ καλὸς ἐκείνος Οὐγονέτος ἤθελε καὶ καλὰ νά τὴν πείσῃ ὅτι ἀπέθανε. Εἰ-

χα μεγάλην ὄρεξιν νά του τινάξω ὀλίγον τὴν γούναν, διὰ νά του ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ζωντανός' ἀλλὰ τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου τόσον εὐτυχῇ, ὥστε δὲν εἴμπορῶ πλέον νά μισῶ κανένα.

— Εὐχαρίστως συγκατατίθεμαι νά νυμφευθῇς τὴν Γλυκερίαν, Γωλιτέρ μου, καὶ ἀναλαμβάνω νά τὴν προκίσω Ἀλλὰ τί γίνεται ἡ πρόρρησις τῆς Μάγδας ;

— Ἐπαληθεύει, Ἐκλαμπρότατε ! τὸ στέμμα τῆς Β α σ ι λ ί σ σ η ς Π ρ ω τ ο μ α γ ι ᾶ ς ταιριάζει μὲ τὸ στέμμα τοῦ Β α σ ι λ ῆ ω ς τ ῆ ς Ν ῆ κ η ς.

— Τότε θὰ ὁδηγήσωμεν δύο Βασιλίσσας εἰς τὴν Γαλλίαν, διότι ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μείνῃς εἰς τὴν Προβηγγίαν.

— Ἐγὼ νά σας ἀφίσω ! Φύλαξέ με, Θεέ μου !... Ἡ Γλυκερία ξεύρει πόσον τὴν ἀγαπῶ' ἀλλ' ἂν ἐπρόκειτο νά ἐκλέξω μετὰ τῶν δύο σας, δὲν θὰ ἐδίσταζα...

— Ὡραῖον φιλοφρόνημα διὰ τὴν μνηστήν σου ! Γκυκερία, αὐτὸ δὲν σε πειράζει ;

— Ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο τὸν Γωλιτέρον διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς σᾶς, Ἐκλαμπρότατε !

— Ἡ Γλυκερία ξεύρει, ὅτι τίποτε δὲν εἴμπορεῖ νά μας χωρίσῃ, ἐπεῖπεν ὁ Γωλιτέρος, οὔτε εἰς τὴν ζωὴν οὔτε εἰς τὸν θάνατον. . . καὶ εὐχομαι νά συμβῇ αὐτὸ ὅσῃ τὸ δυνατόν ἀργότερα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ εὐχὴ αὕτη ἐμελλε νά πραγματοποιηθῇ : ὁ Γκύ τῆς Δαμπιέρρης ἀπέθανεν εἰς πολὺ προχωρημένην ἡλικίαν, ἀρ' οὗ ἔζησεν ὑπὸ πέντε βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου μέχρι τοῦ Φιλίππου Δ'.

Ὁ μακρὸς οὗτος βίος ὑπῆρξεν εὐτυχής ;

Προλέγουσα εἰς αὐτὸν δόξαν, ἡ Μάγδα εἶχεν ἐπιφυλάξῃ τὴν εὐτυχίαν διὰ τὸν παιδρὸν του σύντροφον, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸ δὲ φύλλινον στέμμα τοῦ Βασιλέως τῆς Νίκης εἶχεν ὀλιγωτέρας ἀκάνθας ἀπὸ τὸ χρυσοῦν στέμμα τῶν κομήτων τῆς Φλάνδρας.

Τὸ τέλος προπάντων τῆς βασιλείας τοῦ Γκύ, γενομένου κόμητος τῆς Φλάνδρας, ὑπῆρξε πολὺ δυστυχές.

Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, — ὁ ὁποῖος δὲν ὠνομαζετο πλεόν Ἀγιος Λουδοβίκος, ἀλλὰ Φίλιππος Δ', — ἐφυλακίσθη ἐπὶ ἑξ μῆνας εἰς τὸ Λουδρόν, ὅπου ἄλλοτε καὶ ὁ θεὸς του Φερράνδος.

Βραδύτερον, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης, ἤττηθῇς εἰς δύο μάχας, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν συμμάχων του, ὁ αὐτοῦ γέρων ἀπεφάσισε, παρὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ πιστοῦ ἱπποκόμου τοῦ Γωλιτέρου, νά ἐκλιπαρίσῃ τὴν μεγαλόψυχον τοῦ ἐπικυριάρχου του.

Φεῦ ! ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐβά-

δίζον εὐθύμως τὴν ὁδὸν τῆς Προβηγγίας, οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος εἶχον μεταβληθῇ. Τὰ ἔτη καὶ τὰ δυστυχήματα εἶχον ρυθιδῶσιν τὸ μέτωπον τοῦ κόμητος καὶ λευκάνῃ τὰς τρίχας του, ἀλλ' ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ γηραιοῦ ἡγεμόνος, ὅπως καὶ ὑπὸ τὸ χιτῶνόν τοῦ ἐργάτου, ὁ Γκύ τῆς Δαμπιέρρης ἦτο πάντοτε ὁ εὐγενὴς καὶ ἱπποτικὸς Γκύ, τόσον ἀνίκανος νά ὑποπτεύσῃ τὸ κακόν, ὅσον καὶ νά το πράξῃ. Καὶ παρεδόθη εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην, κρατήσας αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἐκ δευτέρου !

Ἀλλ' οἱ Φλαμανδοὶ ἐπανεστάτησαν ἐν τῇ μεταξὺ ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος τῶν, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπεφόρτισε τὸν αἰχμάλωτόν του νά ὑπάγῃ νά διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ὑπὸ τὸν ὅρον νά ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἐὰν ἡ εἰρήνην δὲν ἐγίνετο.

Ὁ γέρων, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ πιστοῦ τοῦ ἱπποκόμου, διέσχισε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν προσφιλεῖ του Φλάνδραν μὲ τὰς πλουσίας πόλεις καὶ τοὺς γονίμους ἀγρούς' ἐγένετο δεκτὸς παντοῦ μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐνεθάρρυνε τοὺς γενναίους τοῦ ὑπηκόους, τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν στάσιν των, ἠυλόγησε τὰ τέκνα του, καί, νέος Ρήγουλός, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν του !

Ἀπέθανεν εἰς Κομπιένην τὴν 7 Μαρτίου 1304, ὁ δὲ Γωλιτέρος δὲν ἔσχε τὴν λύπην νά κλαύσῃ τὸν κύριόν του. Διότι καὶ οἱ δύο ἀπέθανον τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὴν αὐτὴν βασιλικὴν φυλακὴν, καὶ αἱ δύο ψυχαὶ των, αἱ τὸσον τελείως ἡρμωσμέναι, ἀνῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸν οὐρανόν !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ (μῦθος)

Μιά Χελώνα ἔτὸ παιδί της
Εἶπε : «Δέν μου λές τί ἔχεις ;
» Ἐμεγάλωσες, κι' ἀκόμα
» Δέν συνείθισες νά τρέχῃς !

» Διὲς ἐκεῖ μὲ πόση χάρι
» Τρέχει ἐπάνω ἔτὸ χορτάρι
» Χαρῶπὸ τὸ λαγουδάκι
» Ποῦνε σάν καὶ σέ μικράκι. . . »

Τότε ἐκεῖνο, «Μάνα,» λέγει,
» Θέλεις, βλέπω, τὸ καλὸ μου,
» Μά. . . δὲν ἔρω τί νά κάμω,
» Μὲ βαστᾷ τὸ καυκάλο μου.
» Τρέξε λίγο, θά προσέξω,
» Κι' ὅπως τρέξεις θεὰν τρέξω. »

Κ' ἡ Χελώνα ντροπιασμένη,
Βουδιστόμισε ἡ καίμενη.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

† ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

Μίαν ἡμέραν, — παρῆλθεν ἀπὸ τότε δεκαπέντε ἔτη, — ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, τὴν τόσῃ περιεκτικῇ ὁσφ καὶ σύντομον :

Ἐν Ἀδριανουπόλει, τῇ 25 Φεβρουαρίου 1885

Ἀξιότιμε κύριε ἐκδότα τῆς «Διαπλάσεως.»

Ἀποστέλλω ἡμῖν ἔγκλειστα ὡςε τρία μικρὰ ποιήματα. Ἄν κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως, θὰ χαρῶ Μεῖγα τὸ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τῶν μικρῶν.

Δέξασθε τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγάπης μου, μεθ' ἧς διατελῶ

Προθυμότητος
Χρ. Σαμαρτσίδης
γυμνασιάρχης.

Τὰ τρία περὶ ὧν ὁ λόγος ποιήματα ἐπεγράφησαν : 1, «Τὸ παιδί πρὸς τὴν ὄρενιθα». 2, «Ὁ Βοσκὸς καὶ τὸ τέκνον του». 3, «Ὁ ὑπνῆλδος καὶ ὁ ἀλέκτωρ». Ἐδημοσιεύθησαν ἀμέσως, — ἦσαν τόσον εὐμορφά ! — καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ εἰς τὴν «Διάπλασιν» τακτικὴ συνεργασία τοῦ Σαμαρτσίδου, διεκτέσασα ἐπὶ ἔτη. Οἱ φυλλομετροῦντες παλαιούς τόμους τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀπαντῶσι συχνότατα ποιήματα παιδικὰ χαριτωμένα, φέροντα τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαπρεποῦς λογίου καὶ ποιητοῦ, τοῦ ὁποίου κατ' αὐτὰς ἡγγέλθη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ θάνατος.

Ἡγάπα τὰ παιδία μὲ ὅλην τὴν σπογγὴν ἀγαθοῦ πατρός, καὶ τα ἑτερπε καὶ τὰ ἐδίδασκεν ὅπως ἤξευρε μόνον αὐτός, ποιητῆς σοφὸς καὶ ἐμπνευσμένος. Καὶ φύσει καὶ θέσει, ἦτο ὁ ἀληθὴς Παιδαγωγός, ὁ ἀποτείνόμενος καὶ εἰς τὴν διάνοιν, ἀλλὰ προπάντων εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου. Ὀλίγοι, ὀλίγιστοι ἐκ τῶν δοκίμων ποιητῶν μας ἔγραψαν παιδικὰ ποιήματα ἔχοντα τὴν χάριν, τὴν πρωτοτυπίαν, τὴν

τρυφερότητα καὶ τὴν εὐφυίαν τῶν ποιημάτων τοῦ Σαμαρτσίδου.

Ἡ μακρὰ συνεργασία τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Φῶτος» εἰς τὴν Διάπλασιν θὰ παρελθῇ νεντο περισσότερο, καὶ ἡ ποιητικὴ του παραγωγὴ θὰ ἐγίνετο ἀκόμη πλουσιωτέρα, ἂν δὲν ἐπῆρχετο ἐν δυστύχημα, — ὁ θάνατος προσφιλοῦς μικρᾶς θυγατρὸς, ὁ ὁποῖος κατεπύκρυνε τὴν πατρικὴν του καρδίαν καὶ ἐστείρευσε ἀποτόμως τὴν πηγὴν τῶν παιδικῶν του ἐμπνεύσεων. Ἀπὸ τότε ἔπαυσε νά γράφῃ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ὁ Σαμαρτσίδης, καὶ ἡ παιδικὴ Λύρα ἐστερήθη μίξ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ γλυκυφωνοτέρων τῆς χορδῶν.

Ἀκμαῖος ἀκόμη καὶ θαλερός, ὁ Χριστόφορος Σαμαρτσίδης ἀποθνήσκει, καὶ ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου του καταθλίβει πάντας τοὺς γνωρίσαντας τὸν ἀγαθὸν καὶ μετλήχον ἄνδρα, πάντας τοὺς ἀπολαύσαντας τῆς καρποφόρου του διδασκαλίας, πάντες τοὺς ἐντροφῆσαντας εἰς τὰ ὡραῖα φιλολογικά του ἔργα. Καὶ ἰδιαιτέρως καταθλίβει τὴν Διάπλασιν, ἀναμνησκόμενὴν παλαιῶν ἡμερῶν. Τὴν ἐξετίμησε καὶ τὴν ἡγάπησε πολὺ ὁ Σαμαρτσίδης. Τὴν δὲ ἀγάπην του δὲν ἐξεδήλωσε μόνον διὰ τῆς προθύμου καὶ πολυτίμου συνεργασίας του' τὴν ὑπεστήριξε καὶ ὑλικώτερον. Ὡς καθηγητῆς, ὡς γυμνασιάρχης, δὲν ἔπαυε νά τὴν συνιστᾷ εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ νά ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς διαδόσεώς της. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱδρυσεν ὑπὸ τὴν διευθυνσίν του ἰδιαιτέρον Γραφεῖον Διαπλάσεως, καὶ ἡ μεγάλη ἐξάπλωσις τοῦ περιοδικοῦ μεταξὺ τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνοπαίδων ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Σαμαρτσίδου. Τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα χύνει σήμερον ἐπὶ τοῦ τάφου του ἡ Διάπλασις, εἶνε δάκρυα εὐλκρινῶς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Σαμαρτσίδης ἔγραψε πολλὰ ἔργα καὶ διὰ μεγάλους, δράματα, ποιήματα, μελέτας κτλ. Τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, ἦτο κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος, ὅτε, κατὰ παραγγελίαν τοῦ χορηγοῦ Στεφάνου Νικηλίστου, ἀπήγγειλεν ἐνθουσιῶδες ποίημα. Ἀλλ' ὅσον ὡραῖα καὶ ἂν εἶνε αὐτὰ τὰ ἔργα, τὸ ὠραιότερον, τὸ ἐκλεκτότερον, τὸ πρωτοτυπότερον μέρος τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς τοῦ Σαμαρτσίδου, ἀποτελοῦν τὰ παιδικὰ του ποιήματα. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ νά γαδίζωμεν ἕνα συγγραφέα, ἕνα ποιητὴν ; Ὁ Ἄνδρην, μιὰ ἀπὸ τὰς δόξας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, μόνον σχεδὸν διὰ παιδία ἔχει γράψῃ. Ἀληθὺς «μέγα τὸ ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τῶν μικρῶν» !

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία υπό ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 209.)

Σφαῖρα καρβίνου ἐρρίθη ἀπὸ τὸν φεγγίτην, διεσπασμένη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κ. Μασσαί· ἀλλ' ὁ Γεράρδος ταχύτερος ἀπὸ ἀστραπὴν ὤρμησε, καὶ καλύψα· μὲ τὸ σῶμά του τὸν πατέρα του, ἐδέχθη εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τὴν σφαῖραν, ἥτις προωρίζετο διὰ τὸν κ. Μασσαί.

— Δὲν εἶνε τίποτε, δὲν εἶνε τίποτε, ἐξώναξεν ὁ γενναῖος νεανίας· μὴ σὰς νειάζη δι' ἐμέ· φροντίζομεν ἀργότερα διὰ τὴν πληγὴν μου. Ἐμπρός, ἐπάνω τους! Ἄς μὴν ἀφήσωμεν καιρὸν εἰς τοὺς ἀθλίους νὰ κάμουν καὶ ἄλλα ἐγκλήματα!

Ὀλίγοι ἀποστασιτικοὶ ἄνδρες, δικαίον μιν ἀπὸ τὸν κ. Μασσαί, ὤρμησαν κατὰ μῖζαν πλανάζ· θύρας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπροσάτατε τὸ πυροβολικὸν τοῦ φεγγίτου· τὸ δὲ κύριον σῶμα ἔμεινε μακρὰν, κατόπτειον ὅλας τὰς ἐξόδους καὶ ἐτοιμον νὰ δώσῃ βοήθειαν, εἰς πρώτην ἀνάγκην.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ὑπεχώρησεν· οἱ περὶ τὸν κ. Μασσαί ἀρ' οὐ ἀπώθησαν τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶχον στενὸν διάδρομον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν χαμηλὴν αἴθυσαν τὴν χρησιμεύουσαν ὡς καπηλεῖον. Αὕτη ἦτο τώρα σκοτεινὴ καὶ τοῖς ἐφάνη κενή. Ἐν τούτοις ὁ κ. Βέμπερ, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν ἀτρομήτων καὶ ὄρμα ἐκ τῶν πρώτων, ἔφερε δὲ πάντοτε εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπαραιτήτως χρήσιμον, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ εὐρὺ θυλάκιόν του ἐν κυτίνῳ πυρεῖον καὶ ἔκαμε φῶς· εἰς μίαν γωνίαν διέκριναν ἑλκεσινὴν κηροπήγιον τοῦ ὁποίου τὸ ἀλειμματικὸν ἦτο σκεπασμένον μετὰ πρᾶσινους σταλακτίας· τὸ ἦσαν, εἰς δὲ τὸ πῶς τὸν εἶδαν κατὰ ἀπὸ μίαν τράπεζαν ἐν δέμα ἄμορφον καὶ ἄγωνιόν· Ἦτο ὁ Μπενόνι· ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὰ δεσμά του, ἀνέκραξε μὲ λύσσαν.

— Ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε, οἱ ληστές, οἱ φονιάδες! Μὴν τοὺς λυπηθῆτε! ἀπάνω τους! Ξεπάστρεμα· ἔστα σκυλιὰ! καὶ πρῶτα πρῶτα ἔστην καρμανιόλα τὸν θεομπαίκτη τὸν Ματάβο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ.

— Φθάνει! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ κ. Μασσαί· σιώπα, Μπενόνι· καὶ μὴ δοκιμάσης τοῦ κάκου νὰ φύγῃς· ὅλαι αἱ ἐξοδοὶ φυλάττονται!

Ὡρμησε δὲ γενναίως μετὰ τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν ὁρθίαν καὶ σκοτεινὴν κλίμακα, ἥτις ἦτο ὁ μόνος δρόμος, ὅστις ἔφερεν εἰς τὸ ὑπερφῶν, ὅπου εἶχον ὀχυρωθῇ οἱ κακούργοι. Ἐφερον δὲ ὅλοι πελέκεις καὶ ἀξίνες, διὰ νὰ κρημνίσουν τὴν θύ-

ραν τοῦ δωματίου, ὅπως ἐκρήμνισαν καὶ τὴν ἄλλην· ἀλλὰ μόλις ἐφύλασαν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς κλίμακος, σφαῖρα ριφθεῖσα διὰ μέσου πολέμιστρας, ἡ ὁποία ἦνοιχθη βιαστικὰ εἰς τὸ σκυληγοραγμένον ξύλον τῆς θύρας, εὗρεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἕνα ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐφορμῶντας, τὸν Ἐρρίκον.

Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα κατὰπληξίς κατέλαβεν ὅλους. Ὁ Μπολόλο, ὁ Ζουμπος καὶ οἱ Ματαβέλοι, οἵτινες ἤρχοντο κατόπιν των, ἦσαν ὅλοι ἀνδρεῖοι καὶ πολυλάκεις ὥς τότε ἐπεριρρόνησαν τὸν θάνατον· ἀλλὰ μάχη εἰς τὴν ὑπαιθρον, ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μάχη εἰς τὴν κλίμακα ἐκείνην ὅπου ἐπυροβολοῦντο ἀπὸ ἐχθροὺς ἐνεδρεύοντας καὶ ὀρατοὺς, δὲν ἦτο τὸ ἴδιον. Τάσις πρὸς ὑποχώρησιν ἐξεδηλώθη εἰς τοὺς μαύρους. Ἀλλ' ἦδη ὁ Ἐρρίκος συνήρξατο ἀπὸ τὴν ἑλάναν παραζάλην τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησεν ὁ πυροβολισμός· ἡ σφαῖρα, ἀφ' οὗ ἔψυσε τὸν κρόταφον καὶ διεπέρασε τὴν κόμην, ἐσηκώθη εἰς τὸν τοίχον· ἡ μόνη δὲ βλάβη τὴν ὁποίαν ἐπέφερε ἦτο ἐλαφρὰ ἐκδορά καὶ ἀρκετὰ σφοδρὸς κλονισμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ ἀνδρεῖος νέος γενναίως ἐπροσπάθει νὰ συνέλθῃ.

— Τί; Μπολόλο, ἀνέκραξεν ὁ ἱατρὸς Λωμόνδος, ἐννοήσας τὰς διαθέσεις τῶν μαύρων, τίς σὺ ὀπισθοχωρεῖς; Σὺ ὁ ἀνδρεῖς τῶν ἀνδρείων! θὰ δείξης τὰς πτέρνας εἰς τὸν ἐχθρόν; Τὰ μάτια μου μὲ ἀπατοῦν, χωρὶς ἄλλο.

— Ὁκί, ὀκί, ἀπεκρίθη ὁ Μπολόλος. Μπολόλο ὀκί, πάγει πίσω· ὀκί νειάχει φτέρνες! Ποτέ! Μπολόλο νόμισε λαβώθηκε μᾶσσα Ἐρρίκο!

— Ἄ! μὴ δὲν εἶνε τίποτε! εἶπεν αὐτὸς ἐντελῶς συνελθὼν· τὰ ὅπλα αὐτῶν τῶν ἀθλίων δὲν ἀξίζουν τίποτε· πιστεύετε μὲ. Μὴ χάνωμεν καιρὸν! Ἐμπρός, παλληκάρια μου, ἀπάνω τους!

Καὶ ὑπερπηδήσας μὲ ἐν πῆδημα τὰς ὑπολοίπους βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἐφώρμησεν ἀτρόμητος κατὰ τῆς θύρας καὶ ἐκτύπη αὐτὴν μετὰ ἐπανειλημμένα κυπήματα. Ἡλεκτρισθέντες ὅλοι ἐκ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἐρρίκου ἐφώρμωσαν μαζὶ του· εὐτυχῶς κανεὶς δὲν ἐπληρώθη σκεπὰ· μόνον ἐλαφρὰς ἀμυχὰς ἔλαβον μερικοί.

Ἡ θύρα δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰ δυνατὰ κυπήματα· ξηρὸς τριγμὸς ἀνῆγγεilen ὅτι μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ ἐνδῶσιν. Οἱ πυροβολισμοὶ ἔπαυσαν αἰφνιδίως, αἱ δὲ βαρυφερίαι καὶ αἱ βάνασαι ὕβρεις, αἵτινες συνάδουσιν κάθε πυροβολισμὸν, ἠκούοντο ἀσθενέστεραι ὥς ν' ἀπεπνίγοντο ὀπίσω ἀπὸ νέον χαράκωμα.

Πραγματικῶς, μόλις ὁ Ἐρρίκος καὶ οἱ ἄλλοι εἰσώρμησαν εἰς τὴν ἀνοιχθεῖσαν θύραν, εἶδον δὲν ἐπρεπε τώρα νὰ κυριεύσουν ἀληθῶς ὀχυρώμα, φοβερώτερον ἀπὸ τὴν θύραν, διότι ἐδῶ ὅλοι οἱ πολιορκού-

μενοι ὀχυρωθέντες ὀπίσω ἀπὸ τὰ σωρευθέντα ἐπιπλα, ἠδύναντο νὰ πυροβολοῦν συγχρόνως, χωρὶς αὐτοὶ νὰ βλάπτωνται διόλου, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Οἱ κακούργοι ὑπερήπιζον τὸν ἑαυτὸν των λυσσῶδῶς· ἐνθάδ' ἔπαιον δὲ αὐτοὺς μὲ τὴν φωνὴν του καὶ μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ ὀρχηγῶς των, ὁ ὁποῖος ἦτο πανταχοῦ παρών, καὶ ἐφάνετο ἄτρωτος.

Ἀπὸ τὸ μικρὸν στράτευμα τοῦ κ. Μασσαί ἀρκετοὶ ἦσαν οἱ πληγωμένοι. Ὁ γενναῖος Ζουμπος ὀρμήσας ν' ἀποσπάσῃ ἐν στρώμα, χρησιμεύον ὡς ἀδιαπέραστος θώραξ εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάνοντο αἱ σφαῖραι, ἐκτυπήθη κατὰστηθα ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ματάβου καὶ ἐξηπλώθη νεκρός, κατὰ τὰ φαινόμενα. Μὲ κραυγὴν λύσεως ὤρμησαν νὰ τὸν ἐκδικήσουν ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Γεράρδος, ὁ δὲ Ματάβος ἀσφαλῶς ὤχνησεν ὑποχωρῶν τὸν ὀπίσθιον τοῦ σώματος· ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἐπυροβολοῦντο ἀπὸ τοὺς ὑποδεσθῆναι, φωνάζων συγχρόνως:

— Ἄ! μὲ τὸ Ματάβο θέλετε νὰ τὰ βάζετε, αἱ; δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντις σας! Νὰ τί λογῆς χαιρετίσματα σὰς στέλλει ὁ Ματάβος!

Ἀλλ' ἡ τραχὺ φωνὴ διεκόπη ἐξαφνὰ· τὸ ρεβόλβερ ἔπεσεν ἀπὸ τὰς κακούργους χεῖρας· ὁ κολοσσός, κλονισθεὶς βιτικῶς, ἐκρημνίσθη μετὰ φθορὰν θύρου κρυγῶν, βλαστημιῶν καὶ ἀναποδογυρισμένων ἐπιπλῶν.

— Σκύλε! αἰμὲ φονιά! ἀπὸ πίσω μὲ μπαμποσιά χτυπᾷς αἱ; σὲ κρατῶ, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς!...

Ἐν ᾧ δὲ ὁ κ. Μασσαί καὶ οἱ σύντροφοί του ὀρμῶν κατὰ τῶν πολιορκουμένων, τὸν ἀκούουν νὰ βλαστημῇ καὶ νὰ ἐπιτίθεται ἀγρίως, ὀπίσω ἀπὸ τὸ ὀχύρωμά του, ἐναντίον ἐνὸς ἀοράτου καὶ μυστηριώδους ἐχθροῦ. Οἱ κακούργοι, ἀφ' οὗ ἐπληρώθη ὁ ἀρχηγός των, ἔχασαν τὸ θάρρος των καὶ παρεδίδοντο ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον· ὅτε ἐφύλασαν τέλος εἰς τὸν Ματάβον, τὸν εὗρον κάτω ἀπὸ σωρὸν ἀναποδογυρισμένων ἐπιπλῶν, ἀφρίζοντα, μανιωδῶς, κυλιόμενον κατὰ γῆς μὲ τὸν ἐχθρόν του, τὸν ὁποῖον ἐκράτει σφικτὰ. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν κατάρθρωσαν νὰ τὸν δαμάσουν. Ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἔδεσαν σφικτὰ, τὸν μετέφερον κάτω διὰ νὰ τὸν στείλουν μετὰ τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τοὺς δικάσουν.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς μανιώδεις χεῖρας τοῦ Ματάβου, εἶνε ὁ Μπενόνι· εἶνε εἰς κακὴν κατάστασιν ἀλλὰ θριαμβεύει, καὶ ἡ φλὸξ τῆς ἐκδικήσεως φωτίζει τὸν κατὰμαυρον ὀφθαλμόν του· ἐν ᾧ δὲ ἔδενον τὸν Ματάβον, ἐφώναξε.

— Ἄ, τὸν Μπενόνι, κάνεις πακέτο, καὶ τὸν πετᾷς κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, καὶ τὸν κλωτᾷς, καὶ στουμπώνεις τὸ στομάχι του!.. καὶ θέλεις νὰ τὸν ξεκάμῃς!.. Ἰδὲ τώρα τὴν καταντία σου, κλέφτη τοῦ διαβόλου· φονιά!

Η “ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,” ΜΑΣ

Πολλοὶ μ' ἐρωτοῦν ἂν θὰ ἐκδοθῇ καὶ φέτος νέος τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης» τῆς Διαπλάσεως.

Ὅχι· φέτος δὲν θὰ ἐκδοθῇ. Πέρσι, ὡς γνωρίζετε, ἐξέδωκα δύο τόμους: τὸ «ὑπὲρ Πατρίδος» καὶ τὸν «Ἀγγεῶν τῆς Ἀγάπης». Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ τόμοι—μάλιστα ὁ δεύτερος,—ἐκτάκτως πολυδάπανοι καὶ πολυμέριμοι, μ' ἐξήντησαν τόσο πολύ, ὥστε φέτος εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξέκουρασθῶ ὁ λόγος καὶ.. τοῦ χρόνου πλέον, ἂν ἐξώμεν ὑγίαν.

Ἐν τούτοις, καὶ χωρὶς νέον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχει τρόπος νὰ περάσετε καὶ φέτος Δικαιοῦς πνευματικῶς πολὺ εὐχαρίστους. Εἶνε δυνατόν νὰ ἔχετε ἀναγνώστη ὅλους τοὺς παλικοὺς τόμους τῆς «Βιβλιοθήκης» καὶ τῆς «Διαπλάσεως». Ἀδύνατον! Εἶνε τὸς πολλοί, ὥστε γεμίζουν μὲν ἀληθινὴν βιβλιοθήκην. Καὶ εἶνε ὅλα βιβλία ποικίλα, τερπνότατα, ἐνδιαφέροντα, θαυμάσια, καὶ τὸ κυριώτερον, εἶνε δικαίως τιμωμένα, ὥστε νὰ εἰσπορῶν νὰ ἐκλέξουν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι.

Ἐπιστρέφουν ἐν τάξει εἰς τὴν ἐπαυλιν. Τοὺς συλλεγθέντας κακούργους παρέστειλν εἰς τὴν κάτω αἴθυσαν καὶ συνεκρότησαν δικαστήριον διὰ νὰ τοὺς κρίνουν. Αἱ θύραι εἶνε ἀνοιχταί, ὅσοι εἰσπορῶν νὰ εὗρουν θέσιν, προσέρχονται νὰ μαρτυρήσουν ἢ ν' ἀκούσουν· εἴως περιμένει ἀνυπόμονον τὸ πλῆθος. Ὅλοι ἀναμένου τὴν ἐτυμηγορίαν, ἡ ὁποία θὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν φοβεράν τυραννίαν τοῦ κακούργου.

Μὲ φωνὴν σταθερὰν καὶ καθαράν ὁ κ. Μασσαί ἐκθέτει σαφῶς τὰ γεγονότα, προσκαλεῖ ἕνα ἕνα τοὺς μάρτυρας, ἀποτείνει εἰς τοὺς αὐτοὺς εἴτε εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐρωτήσεις τὸ ἐγκλημα ἀποκαλύπτεται, ὅλα εἶνε καταφανῆ, καὶ ἡ πρόθεσις, καὶ ἡ σκληρότης, καὶ ἡ ἔλλειψις δισταγμοῦ ἢ τύψεως συνειδότος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ ΕΠΙΚΟΛΥΡΙΚΟΝ

Εἰς κομψὸν τομιδιον, περιχὸν καὶ ἕτερα δύο ποιήματα τοῦ Σαμαρσιδοῦ, τὴν ΜΠΕΣΑΝ καὶ τὴν ΤΟΠΟΛΙΑΝ, κομμοῦμεν δὲ διὰ τῆς εἰκό- νος τοῦ ποιητοῦ, μετὰ πανομοιότητος τῆς υπογραφῆς του.

Εὐρίσκεται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ τιμᾶται φρ. 0,60.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ ἔνεκα τοῦ θέρους ἀλλασσόντες διαμονὴν ἢ ὅπωςδήποτε μετοικοῦντες συνδρομηταί, νὰ μοῦ ἀναγγέλλουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 30 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τακτικῆς· ἄλλως δὲν εὐθυναίκα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα, ἔνεκα ἀμελείας τοῦ συνδρομητοῦ, θὰ ἐξηκολοῦθουν νὰ στέλλωνται εἰς τὴν παλαιὰν διεύθυνσιν.

Ο «ΕΙΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ»

Σήμερον, ὡς βλέπετε, τελειώνει τὸ θαυμασιον αὐτὸ μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐντυφλεῖται ἐπὶ ἐξ ἡδὴ μῆνας. Διδακτικὸν μὲ τὰς τῶνας γνώσεις, τὰς ὁποίας σὰς μετέδωκε περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἡδῶν τῆς μεταναστεύουσας ἐκείνης ἐποχῆς· μορρωτικὸν μὲ τοὺς ὁράτους του χαρακτῆρας καὶ τὸ ὑψηλὸν παράδειγμα τῆς ἀδελφικῆς, τῆς μεγάλης φιλίας Γκὺ καὶ Γωλιτιέρου· τερπνὸν καὶ ἐνδιαφέρον μὲ τὴν θαυμασίαν του πλοκήν. μὲ τὰ τῶνα τοῦ ἐπιστάτου, τὰ ἀληθινὰ, ὡς οἱ κρικοὶ μῖα; καὶ τῆς αὐτῆς ἀλυσσεως, — τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ὑπῆρξε μῖα ἀπὸ τὰς μεγαλειότητας μας ἐπιτυχίας. Διὰ πολλὴν καιρὸν θὰ το ἐνθυμῶμεθα μ' ἐνθουσιασμόν ὅσοι το ἀνέγνωσαν, καὶ ἡ φήμη του θὰ μεταδίδεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Πρὸς τὸ παρόν, τὸν «Ἐγγονον Αὐτοκράτορος» δὲν θὰ διαδεχθῇ νέον ἐκτενὲς διήγημα. Ἐχομεν, βλέπετε, ἀκόμη τὴν «Χρυσόβροχον Φλέβα» — ἄλλη ἀπόλαυσις αὐτῇ, καὶ μάλιστα τώρα μὲ τὴν ἐπιστομὴν τῶν βαρβάρων, — τὴν «Θεῖαν Οὐρανίαν» μὲ τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν μικρὸν Φασουλῆν, ὁ ὁποῖος φέτος θὰ εἶνε ἐκτενής. Ἀλλὰ μετὰ δύο-δύο μῆνας ἡ «Χρυσόβροχον Φλέβα» τελειώνει· καὶ τότε θαρξήσῃ νέον διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ τελειώσῃ μετὰ τὸν τόμον. Δὲν σας λέγω ἀπὸ τώρα οὐτε τὸ θέμα τοῦ οὐτε τὸν τίτλον του. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἶπω ὅτι εἶνε ἔργον τοῦ Αἰμῆ Ζιρών, τοῦ μάγου συγγραφέως τῆς ἀληθμονήτης «Οἰκογενείας Μαντζουράνα» (τόμος τοῦ 1897.)

Σιροκί, δὲν θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐγκρίνω. Ἡ εἰσφορά τῶν ἀδελφῶν Σκέφερν ἐκ παραδρομῆς τοῦ στοιχειοθετοῦ δὲν εἶχε τεθῇ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, ὁ δὲ διορθωτής, ἀπειροὺς τῶν λογιστικῶν, τὴν προσέθεσεν εἰς τὸ τέλος τοῦ Δελτίου.

Κράτερε (Π. Π. Ε.) δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ φύλλον ἐστάλη ἐκ νέου.

Χαριτωμένο Ναυτάκι (Α. Β. Ω.) σοῦ ἐγκρίνω ὡς νέον ψευδώνυμον, αὐτὸ τὸ ὁποῖον καὶ σὺ προτιμᾷς. Δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ.

Ἀπολλὼν Μουσικήρα (Α. Κ.) τὸ ψευδώνυμόν σου ἐγκρίνεται.

Εἰς τὰς ἄλλας ἐπιστολάς, ἔνεκα τῆς πολλῆς ὕλης αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου, δὲν ἔχω τόπον νὰ παντήσω ἐδῶ. Κατ' ἀνάγκην, περιωρίσθην εἰς τὸ «γλυκὸν φίλακι» καὶ μάλιστα ἐσταμάτησα εἰς τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβα μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ προσεχές θὰ ἔχω περισσότερον τόπον καὶ θὰ ἠμπορέσω νὰ συμπεριλάβω ὅλας τὰς ἐπιστολάς.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσεχές, ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλαξοῦν: ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχία μὲ τὴν Καρδίαν ὀπὸ Πέτρον, Ζωηρὰν Φλόγα καὶ Ἐθρικὸν Τυρόν· ἡ Ἰόνιος Νῆσος μὲ τὸν Ἐαρτῶν Καρδίαν· ἡ Ἑλένη Τραπεζοῦ μὲ τὴν Ἑλένην Λουκάτον· ἡ Ἑλένην Καραπιδίου καὶ Ἀγγελὸν Σκουδερῆν· ὁ Μακροχαιτῆς Λέων μὲ τὴν Ἀθανάσιον τῆς Βερώνης καὶ Κοκκινῶν· ὁ Κρίνος τοῦ Κάμπου μὲ τὴν Ἑλένην Γκάτ, Κεραμυδόγατον καὶ Περίλυτον Ὀργα-

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγαμιτοῦ [Ε]

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αποδόνης τοῦ Χάση [Ε]

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καλλιφάνου Ἀσπασμοῦ.

νήν.—τὸ Ἀνίσυχον Πνεῦμα μετὰ τὸν Πεινα-
μένον Καρχαρίαν καὶ Τρομὸν Γίγαντα.—
ὁ Νεαρὸς Μουσικὸς μετὰ τὴν Ρωσικὴν Καρα-
μέλαν, Ναυτοπούλα καὶ Φιλόμουσον Νεά-
νιδα.—ἡ Σελήνη Ἰανουαρίου μετὰ τὴν Θεοδώ-
ραν Καυρὸν καὶ Χρυσίζουσαν Κεφαλὴν.—οἱ
Ῥαῖοι Πρίγκιπες μετὰ τὴν Ἀεροναυτοπούλαν,
Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν καὶ Εἰλικρινὴ Φι-
λίαν.—ἡ Νεροχελώνη μετὰ τὴν Ἀγριοβιολέτ-
ταν.—ὁ Τριανταφυλλένιος Κάμπος μετὰ τὸ
Ῥαῖον Τριανταφυλλένιον.—τὸ ἴσον τοῦ
Ἀγροῦ μετὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην καὶ Δουλοῦδι
τοῦ Βουνοῦ.—ἡ Σαλωνίτικη Ἐλῆ μετὰ τὴν
Καλλίφωνον Ἀρκαμένη καὶ Αὐτοκράτει-
ραν Εὐδοκίαν.—τὸ Ζοφερὸν Νέφος μετὰ τὸν Ἀρ-
χιναύαρχον Εὐρυδιάδην, Θεραπεινίδα τῶν
Μουσῶν καὶ Χρυσὸν Στέφανον.—ἡ Βοσκο-
πούλα τῶν Ἀργάφων μετὰ τὸν Νοσταλγὸν
Ἑλληνα, Γλυκὸ Φιλάκι καὶ Παπαρούναν
τοῦ Τσομαζοῦ.—ὁ Μικρὸς Πανορθός μετὰ τὴν
Χιωτοπούλαν, Ἑλληνοπούλα καὶ Θάλλουσαν
Μυρσίνην.—τὸ Τόμ Τιτ μετὰ τὴν Τόιν-Τόιν-
Τσάνιαν καὶ Πικ-Νίκ.—ἡ Καλλίφωνος Ἀρ-
σακιδὴς μετὰ τὸν Ἀνίσυχον Πνεῦμα, Ἰππότην
τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας καὶ Περίλυτον Ὀρφα-
νήν.—ὁ Ἀετὸς τῆς Ἰδης μετὰ τὸν Ἀσπρο-
ταμίτην, Ἰωάνναν Μαρκέττη καὶ Ἀργυρᾶν
Συρίκτραν.—ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανό-
παις μετὰ τὴν Σανθὴν Νηιωτοπούλαν, Σεν-
τευμένον Σινωπέα καὶ Σιγγραρίαν.—ὁ Εὐβοϊ-
κὸς Ὀρίων μετὰ τὴν Δυπεροφροδοσαν, Κιθάρην
τοῦ Τατοῦ καὶ Σπήλαιον τῆς Δίφης.—ἡ
Βασίλισ τῆς Ἑρήμου μετὰ τὸν Ἡρωϊκὸν Εἶφος,
Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ Θράκα Μονεμά-
χου.—ἡ Εἰλικρινὴς Φιλία μετὰ τὸν Φίλ-Μοῦ-
Δῆ, Κάλυκα Ρόδου καὶ Συναχόμενον Ποντι-
κόν.—ἡ Ἑλληνικὴ Φουσταρέλλα μετὰ τὴν
Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα, Ἰατρὸν τῶν Συν-
δρομητῶν καὶ Ἀγαθόρον Ρόδου.—ὁ Ἰωάν-
νης Στεφάνου μετὰ τὴν Καλλίφωνον Ἀρσα-
κιδάδα, Κυματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Βλα-
χοπούλαν.—ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν Φουσταρέλλα, Ναύαρχον τῆς Βα-
ρέλλας καὶ Αἰγινάϊαν Ἀθηνᾶν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους της: Κίχλην (βεβαίως, ἡ λέ-
ξις Μπόξερ σημαίνει Πυγμαχίας, καὶ οὕτω ὀνομά-
ζουν τοὺς Κινέζους ἐπαναστάτας μερικοί, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐννοοῦν νὰ ἐξελληνίσουν κάθε ξένον ὄνομα·
ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ὑπερβολὴ ἀδικαιολόγητος· ἀρ-
εὐ ὅλος ὁ κόσμος τοὺς λέγει Μπόξερ, διὰ τὴν ἡμέ-
ραν τοῦ λέγμεν Πυγμαχίας;) Ἀρχιναύαρχον
Θεμιστοκλή (πολὺ μὲν ἄρσεν ἡ μετριοφροσύνη
σου καὶ ἡ ὁμολογία ὅτι τὸ διήγημα τῆς Ζωηρᾶς
Φλογὸς ἦτο πλὴν ἀνώτερον τοῦ ἰδιοῦ σου· ἀρ-
κετὰ καλὸν τὸ εὐχέτηριον ποιήμα.) Π. Προσετ-
πούλα (ἐπειδὴ σήμερον διὰ ἑξὼ τόπον διὰ πλη-
ροφίας, εἰς τὸ προσεχές) Λάμπρον Β. Μπάλ-
δον (ὁ ὁποῖος συγχάριε ὅλους τοὺς συνδρομητάς
διὰ τὰ ποτελέσματα τοῦ Ἐράνου καὶ θὰ στείλῃ
μετ' ἑλπίων τὸ κατὰ δύναμιν.—ἡ λέξις ἀκκορ-
ταί) εἰς τὰς λύσεις, σημαίνει ὅτι ἡ Πνευματικὴ
Ἀσκήσις ἐδημοσιεύθη λαμβανόμεν καὶ συνεπῶς δὲν
λογαρίζεται, θεωρεῖται ὡς μὴ ἐδημοσιευθεῖσα.)
Ἀνώνυμον (μὰ πότος εἶσαι σὺ «ὁ διακεκριμένος
διὰ τὴν ἀφηρημάδα σου;» τὸ γράψιμόν σου γνω-
στὸν μου· ἀλλὰ πού νὰ ἐνθυμηθῶ!) Νέον Ἡ-
ρακλέα (μόνον πρὸς τὸ Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου ὁ-
φείλει τετραδίου Μ. Μυστικόν.) Βερνάρδον Δι-
βιεράτον (στέλω ἐκ νέου τὸ 24ον φύλλον, τὸ
ὁποῖον ἐπεσπάρθη κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ Ταχυδρ-
μείου· ἡ διευθύνσις ἡλλάγη· ναι, ἔχεις ὑπόλοιπον
εἰς χεῖράς μου δρ. 4,50.) Σαλωνίτικη Ἐλῆν
(μὴν ἀπορῆς· προηγουμένως πολλὰς προτάσεις καὶ
ἐγγέμειν ὁ χώρος, τὸν ὁποῖον εἶχα διαθέσιμον·
ἐδημοσιεύθησαν ἀργότερα, καὶ βεβαίως τὰς εἶδες.)
Ρωμαῖον Κιχέρωνα (δὲν ἐγέλασα διόλου, ἀπε-
ναντίας τὸ ποιηματάκι μου ἐφάνη ὡραϊότατον,

καὶ λυποῦμαι πού δὲν το ἔστειλες διὰ τὸν Δια-
γωνισμόν... ἐξ ἀμελείας· κάμε μου τὴν χάριν
νὰ μου στείλῃς· ἐν ἀντιγραφῶν τοῦ ἐλεγίου σου
εἰς τὴν ἀτυχῇ Χρυσούλαν Καλλάρη, διότι μοῦ
το ἐξήτησεν ἡ οἰκονομία.) Ψάρι τῆς Ξηρᾶς
(ὑπάρχει τρόπος· νὰ εἴπῃς εἰς τὸν βιβλιοδέτην
νὰ μὴ κόψῃ γύρω τὰ φύλλα τοῦ Δευκόματος·
αὐτὸ μάλιστα τώρα τὸ συνηθίζου· μόνον τὸ ἐ-
πάνω μέρος κόβουν, καὶ τὰ ἄλλα δύο μένουσιν ἀ-
νώμαλα.) Δ. Α. Φιλιππίδην (ἡ ἐπιστολὴ τοῦ
Ἐράνου, πρὸς οἰονόμητορας καὶ ἄν στέλλεται,
πρέπει νὰντιγράφεται ὁλόκληρος πιστότατα· ὁ δὲ
λαμβάνων αὐτὴν εἶνε ἐλεύθερος νὰ τὴν ἀντιγράψῃ
ἢ ὅχι, ἢ νὰ ἐνεργήσῃ καθ' οἰονόμητορας θέλει τὸν
τρόπον ὑπὲρ τοῦ!) Ἑλληνοπαιδὸς·) Μυστικὸν Ψευ-
δώνυμον (αἱ δύο δραχμαὶ δὲν ἐλήφθησαν· πότε
τὰς ἔστειλες καὶ πῶς;) Ἀπόστολον Κουμαρια-
νὸν (κατ' ἀρχήν, μόνον τῶν τακτικῶν συνεργα-
τῶν μου δημοσιεύω ἔργα.) Καρχαρίαν τοῦ Φα-
λήρου (πῶ, πῶ, τί φασαρία θέλεις νὰ μου βγά-
λῃς; ἐτὴ μέση! νὰ βάλω, λέγει, τηλεφώνον εἰς
τὸ Γρατεῖόν μου πρὸς χρῆσιν τῶν συνδρομητῶν·
τότε ὅλη τὴν ἡμέραν θὰ παίζω μετὰ τὸν τηλεφ-
ωνόν καὶ... περιμένε φύλλον!) Καυκασίαν
(ἔ, μ' αὐτὸ ἐννεύεται, αἱ ἀνορθογραφίαι παραβλέ-
πονται· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐρωτῆσιν· σὺ, βλέπω, ὀρθο-
γραφίαις.) Ἀμαρυσίδα (θερμὰ συγχαρητήρια
διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου· πολὺ
ὡραῖα περιγράφεις τὴν ἀπρόοπτον βροχὴν τῆς Κυ-
ριακῆς ἐκεῖνης.) Κιθαροφῶν Ἀρίωνα (χαίρω πού
ἔγινες καλὰ ἢ Μαγικὴ Εἰκὼν καλὴ, ὅχι ὅμως καὶ
αἰετὶ δημοσιεύσεως.) Θραυλίδα (αἱ προτάσεις
σου ἐδημοσιεύθησαν. Πνευματ. Ἀσκήσεις θὰ στεί-
λῃς, ὅταν προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός, σύμ-
φωνα μετὰ τὸν Ὁδηγόν, εἰς τὸν ὁποῖον σε παρα-
πέμπω δι' ὅλα.) Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα (πολὺ
με διεσκέδασεν αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ εἰς Κηφισίαν·
εὖγε δι' ὅσα εἶπες ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδὸς».)
Δοξίαν (ὅχι δὲ τὰ εὐσεβήματα δὲν ἀκυροῦνται· τί
πταίει ὁ συνθέσας τὴν Ἀσκήσιν, ἂν ἔγινε τυπο-
γραφικὸν λάθος; εἰς τὴν ἄλλην ἐρωτήσιν σου δὲν
εἶνε δυνατὸν νὰπαντήσω· ἔχω καιρὸν νὰ ἐξελέγχω
καὶ χωρὶς τὰς λύσεις ἐκείνου;) Εὐαγγελίαν
Γ. Λόγη (καλῶς ἤλθε πάλιν!) Κυματίζουσαν
Θάλασσαν (ἡ ὁποία πολὺ ἐπεθύμησε νὰ ἀγνώσῃ
κανὲν παραμυθίακὸν τοῦ Μπάριμπα-Γιάννη) Χιο-
νόλευκον Περιστέραν (ἔχει καλῶς.) Κατοαρ-
μόλλων (λοιπὸν, πῶς ἐπῆγες εἰς τὰς ἐξετάσεις;
λίαν καλῶς ἢ ἄριστα;) Σελήνην Ἰανουαρίου
(ἐλπίζω, ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλὰ.) Παιδικὴν
Χαράν (χαίρω πού θὰ μου γράψῃς συχνὰ τώρα
τὰς διανοάς· βραβεῖον θὰ πάρῃς βεβαίως, ἀρ-
κετὴ νὰ διαγωνίσῃς πάντοτε καὶ νὰ μὴ σε ἀ-
ποθαρρύνουν ἀπὸ τοῦ γυμνασίου.) Συριανὴν Ἀμα-
ζόνα, Γ. Θ. (κανὲν ἀπὸ τὰ τρία ψευδώνυμα, τὰ
ὁποῖα προτείνεις ἡ Θάλασσα δὲν εἶνε ἐλεύθερον· νὰ
μου γράψῃς ἡ ἴδια καὶ νὰ ἐκλέξῃς ἄλλα.) Κόρην
τοῦ Δωσωπύ [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραϊότατην ἐπιστο-
λήν σου) Βαρδάλιαμπαῦμπαν [ΕΕ] καλὰ καὶ
τερπνὰ καὶ ἐνδιαφέροντα τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀνα-
φέρεις· ἔχουν ὅμως κάτι πού τα χάνει δι' ἐμὲ
ἄχρηστα· δὲν εἶνε γραμμένα ἐπιτήδες διὰ τὴν νεο-
λαίαν, δὲν εἶνε παιδαγωγικά· ὅλα δὲ τὰ ἔργα
τὰ ὁποῖα δημοσιεύω ἐγώ, πρέπει νὰ εἶνε τοιαῦτα.)
Ἀρταγιάν (κατενθουσιασμένον μετὰ τὸν «Ἑλλη-
νοπαιδὸς» καὶ μετὰ ὅλα· νὰ μου φιλήσῃ καὶ τὸν ἄ-
δελφόν σου καὶ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ὁ λέων εἶνε τὸ
ἰσχυρότερον τῶν ζώων.) Ἀγροῦσαν Σπαθαρό-
πουλον (τῶνόντι, μεγάλην βαρβαρότητα!) Γιασεμὴ
τῆς Χίου (εἶμαι εὐτυχὴς διὰ τὴν τὴν τὴν ἀγάπην
ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον.) Ἀρτάκη τοῦ Γα-
λατεργὴ καὶ Ἰωάννην Στεφάνου (εὖγε, εὖγε δι'
ὅσα ἐκάματε ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοπαιδὸς».) Εὐδο-
μον Ναύτην (ὅχι, ὁ Κανονισμὸς τὸ ἀπαγορεύει
αἱ λύσεις δεκταί.) Ἑλληνοπαιδὸς Φουσταρέλλα
(ἔστειλα.) Κίχλην Ἑλῆν, Ἑλληνομαθὴ
Ἀμερικανόπαιδα, Κυνήγιον τῶν Αἰγινάϊων
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰου-
νίου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 7 Ἀυγούστου
Οὗ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφω-
ταις λύσεις τῶν αἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτεία ἐν
τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλους, ὡς ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

520. Δεξιόγραφος.

Τὸν Ἀντώνη νὰ ρωτήσῃς νὰ 'ςτο πῇ μία φορὰ.
Ἄλλως 'ςτὴ γραμματικὴν σου θὰ το εὔρης μετὰ χαρὰ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κατασκοπίας [Ε]

521. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε μόνον ἐκ τῶν κοινῶν μορίων.
Τὸ δευτέρον μου, φίλτατε, ἐκ τῶν συνδεδεμένων εἰς.
Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον δύο ἐκ τῶν στοιχείων.
Καὶ τ' ὅλον τετρασύλλαβον μία Ὡκεανίς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμιλοῦ [Ε]

522. Στοιχειόγραφος.

Βγάλε ταῦ καὶ βάλε σὶ
Καὶ θὰ ἴδῃς πῶς θὰ γενῇ
Αὐτοκράτωρ παλαιός.
Χρησιμώτατος καρπός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταγματῆρος τῆς Ταρρακίας [Ε]

523. Σταυροὶ καὶ σύνθεσις λέξεων.

Οὗ πρῶτος σταυ-
ρὸς θὰποτελεσθῇ
ἀπὸ ἐν ἐπιθέτου
καὶ ἀπὸ ἐν πρῶ-
μα ἀπαρτήτου
εἰς τὴν ἐνδυμα-
σίαν· ὁ δευτέρος θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ ἐν ἐπιθέτου
καὶ ἀπὸ μίαν ἀρχαίαν πόλιν. Κατόπιν, τὰ στοι-
χεῖα τὰ ὁποῖα θὰποτελέσουν τοὺς σταυροὺς ἐνοῦ-
μενα ὅλα καταλλήλως, θὰ σχηματίσουν ἄλλας τέσ-
σερας λέξεις, ὅπως διαφόρους τῶν πρώτων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Ὀμιλοῦ [Ε]

524. Ἱστορικὴ Ἐρωτήσεις.

Τίς ὀνομάσθη ὁ τελευταῖος τῶν Ἑλλήνων;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [Ε]

525. Φύρδην-Μίγδην.

Ὁ δόρκος ὡσεὶ νῆτ τραπίδα ὑπο σάσασιν
ναέτου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταβουρίου Ρόδου [Ε]

526—530. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν δύο συμφώνων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο συμφώνων πάντοτε
τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις.
Κατὰ, καλῶ, πηδῶ, παῖς, ὦφελῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ Ὀμιλοῦ τοῦ Ἱππῆος [Ε]

531. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν ἀντιθέτων τῶν ἐπο-
μένων λέξεων, σχηματίζουν κατὰ σειρὰν παροι-
μιώδη φράσιν:

Φεύγω, γαλήνην, περιττός, ἐγγύγορσις, χαλε-
πός, κοινός, πόλιν, λίμνην, πρῶτος, διαγράφω, ἀ-
πλοῦς, καταστρέφω, κάθετος, πνεῦμα, προτείνω
ταῖος, γυνή, πορμός, ψεύδος.
Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18.

218. Ὠγγία (ω-γῆ-γῆ-α) — 219. Μίδων
Μέτων. — 220. Κεφαλήν.

221. ΠΑΝ ΔΩΜΑ
ΠΟΝΟΣ ΑΜΗΝ
ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΑΝΗ
ΝΟΤΟΣ
ΣΟΣ
Σ

222. Α Δ Δ Μ
Δ Ω Μ Δ
Α Μ Η Ν
Μ Α Ν Η
223—224. 1. Ὁσὶς 2. Ἡ Μά-
σα (Μάσσα, Μα-
σα!) — 225. Μ' ὅποιο δάκαλο καθίσῃς, τότε
γράμματα θὰ μάθῃς. — 226—230. Γινόμενης τῆς
ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ρίς, σχηματίζονται αἱ λέξεις
ἄριστος, Δοκίμις, Ὀσπρις, Παρίσιον, ἔρις. — 231.
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ (ἔρπια, πειΝΑ, ἐπὶ ΘΗ, Ἀ-
ΝΑΙ, ΜελΙΔ.) — 232. Ἐρευνάτε τὰς γραφὰς
— 233. Ἡ μὲν κορυφὴ κεφαλῇ, αἱ δ' ὑπὸ πῶδες
εἶνε τοῦ ὕδρου.